

Bertel Haarder (V):

Blot den slutbemærkning, at finansministeren altså ikke kan fastholde, at spørgsmålet om gymnasirektorerens placering ikke er på dagsordenen og ikke er omhandlet i lovforslaget.

Jeg ved godt, hvad finansministeren mener med at fastholde status quo. Så der er på dette punkt ingen grund til at beskrive nogle ændringer, som altså ikke blev til noget.

Men i et vist omfang blev ændringerne jo alligevel til noget. Nu slås det fast – det står der i nr. 1 – at både hf-rektorer og gymnasirektorer bliver statstjenestemænd. Og det er beskrevet, som om det er noget nyt. Så det er altså på dagsordenen.

Men selv om det ikke havde været det, er det da relevant at nævne alligevel, især når lovforslaget har en sådan karakter, at samtlige ordførere står op her og siger, at dette er der jo bred enighed om. Vel var der ej. Det var bare det, jeg ville sige.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 218:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Udbetaling, kontingentrestance m.v.).

Af arbejdsministeren (Jytte Andersen).
(FremSAT 10/3 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Ole Vagn Christensen (S):**

Det lovforslag, vi her skal behandle, er et led i finanslovaftalen, og det er et besparelsesforslag på 10 mio. kr. Herudover drejer det sig om en række andre ændringer, som kunne deles op i grupper.

De første drejer sig om naturlige ændringer, som sidestiller Europa-Parlaments-medlemmer med folketingsmedlemmer på dagpengeområdet. Det mener vi er meget påkrævet, og vi mener i Socialdemokratiet, at det er helt i orden, at vi får rettet dette forhold således, at der bliver parallelitet her.

Vi mener imidlertid også, at man måske i fremtiden bør se på de problemer, der er med hensyn til udstationerede gruppers dagpengerettigheder, men det kan vi vende tilbage til på et andet tidspunkt.

Omlægningen, der har med ventedagpenge at gøre, er vi ligeledes positivt indstillet over for. Det er også en følge af finanslovaftalen, hvor retten og pligten til uddannelses tilbud efter første arbejdstilbud bliver afskaffet til gengæld for andre og bedre tiltag.

Det er også positivt, at der gives mulighed for, at der kan ske en genoprettelse af a-kasse-medlemskab i forbindelse med restanceinddrivelse. Vi mener, at de ændringer i restancereglerne, der kommer på dette punkt, imødegår den kritik, der med rette har været rejst bl.a. af Folketingets Ombudsmand.

Det sidste punkt, jeg vil nævne, er forslaget om ændringen af a-kassernes samadministrationsregler. I Socialdemokratiet finder vi ingen reel begrundelse for forslaget, men vi er tilfredse med ministerens bemærkninger, der siger for det første, at når det skal lovfæstes, er det med henblik på, at der bliver skabt en klar hjemmel, for det andet, at ministeren agter at fastsætte reglerne efter forhandlinger med Landsarbejdsnævnet, og for det tredje, at de skal bygge på den praksis, der er i dag for samadministration. Disse bemærkninger finder vi meget betryggende.

Når alt dette er sagt, er vi også meget betænkelige ved de bemyndigelsesregler, hvor Landsarbejdsnævnet kobles af, og hvor direktøren for arbejdsløshedsforsikringen får bemyndigelse til at ændre udbetalingsperioden og til at fastsætte, hvornår dagpengene skal være til disposition. Men fremtiden må vise, om disse regler er de rigtige, om det er rigtige beslutninger i det forenklingsarbejde, som vi

[Ole Vagn Christensen]

alle mener der er så hårdt brug for, også når vi kigger på dagpengereglerne, eller om det er en meget uhensigtsmæssig form, man her har foreslået fra regeringens side.

Det er mange forskellige ændringer, der er tale om. Mange er fornuftige, og vi mener sådan set, at vi kun har grund til at sige, at vi agter at bidrage positivt til lovforslagets hurtige gennemførelse.

Pernille Sams (KF):

Da vores ordfører, hr. Henning Andersen, ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne sige følgende:

Forslaget minder på nogle punkter om det forslag, lovforslag nr. L 161, som arbejdsministeren har trukket tilbage, men der er foretaget ændringer, som Det Konservative Folkeparti ikke finder heldige.

Det tidligere forslags bestemmelse om, at der fremtidig udelukkende skulle foretages månedlige udbetalinger af dagpenge og efterløn, er i det foreliggende forslag ændret til »mulighed for 14-dages-udbetaling« med den følge, at det tidligere forslags rentebesparelse på 33,9 mio. kr. nu er formindsket til kun 10 mio. kr., og at den administrative lettelse for a-kasserne og Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen er væsentlig mindre.

Det Konservative Folkeparti går ind for, at der fastsættes regler for samadministration, men det skal ikke blot være den nuværende praksis, der cementeres. Det risikerer at forplumre det forhold, at det ikke er og fortsat ikke skal være en forudsætning for at være i a-kasse at være medlem af en fagforening.

Disse dele af forslaget kan Det Konservative Folkeparti ikke støtte. Ligeledes savner vi en klargørelse af reglerne om uddannelsesmuligheder kombineret med at modtage arbejdsløshedsdagpenge. Det er en mangel ved forslaget, at disse ting ikke er med.

De bestemmelser, som forslaget indeholder om Europa-Parlaments-medlemmernes adgang til optagelse i a-kasse, og de forenklede bestemmelser om restancer kan Det Konservative Folkeparti derimod godt støtte.

Helge Sander (V):

Som det allerede er nævnt, har vi her et forslag, der indeholder forskellige dele, og for hovedpartens vedkommende kan Venstre tilslutte

sig dem, men på to områder har jeg bemærkninger at gøre.

Med hensyn til den del, som er en opfølgning af finanslovaftalen, nemlig omlægning af udbetalingsterminer, må vi også undre os lidt over, at vi ikke får den forenkling og de fordele, som lå i kortene på et tidligere tidspunkt. Men her kan vi forstå, at regeringen har ændret det således, at man fortsat kan have 14-dages-udbetalinger med de følger, som det nu engang vil få. Det er vi både overrasket over og ikke helt tilfredse med.

Det andet, der er interessant ved det her forslag, er det, der hedder punkt 3, nemlig præcisering af hjemmelen til at fastsætte nærmere regler for samadministration. Der har jo gennem årene været en del diskussion om det, at fagforeningerne og a-kasserne har til huse de samme steder rent fysisk, og nogle vil nogle gange påstå mere end det. Derfor kan jeg godt sige med det samme, at fra Venstres gruppes side er der meget stor interesse for at dykke ned i de her spørgsmål, ikke mindst fordi man ønsker at fastsætte reglerne i forlængelse af den praksis, der hidtil har været gældende.

Vi føler os ikke så sikre på, at det er betryggende, når vi tænker på, hvor store midler der administreres ad den her vej. Det, der i hvert fald er faldet mig for brystet flere gange, er, at omkostningerne er så kolossalt forskellige for de enkelte kasser. Det er der ikke grund til at bruge megen tid på i dag, men det vil give anledning til en række spørgsmål, som vi glæder os til at få svar på i udvalget.

Dog kan vi sige her, at vi synes, det er rart, at arbejdsministeren har taget det med, sådan at vi nu får mulighed for i Arbejdsmarkedsudvalget og følgelig i lovgivningen at komme ind på et område, hvor jeg tror der er mange der i dag har en række undrende spørgsmål.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Som allerede tidligere nævnt er dette et forslag, der meget minder om lovforslag nr. L 161 fremsat af den tidligere arbejdsminister. Men jeg kan nu godt få øje på, at der i hvert fald er sket nogle forbedringer.

Jeg kan huske, at ved førstebehandlingen var jeg bekymret ved tanken om, at man absolut skulle overgå helt til månedsudbetalinger, for det kunne nogle, især de lavestlønnede, jo godt komme i klemme på. Jeg er meget glad

[Lilli Gyldenkilde]

for, at der er taget højde for det her, så at man kan få en 14-dages-udbetaling. Sådan forstår jeg forslaget, og sådan regner jeg med at det også bliver for mange af de grupper, som man ellers kunne være lidt bekymret for.

Jeg vil selvfølgelig stille nogle spørgsmål i udvalget. Bl.a. synes jeg, det er lidt interessant at få at vide, hvor store gebyrer vi taler om her, når der skal udsendes rykkerskrivelser og beløbet skal kunne inddrages på samme måde, som hvis man har fået udbetalt dagpengeydelse svigagtigt. Men alt i alt kan vi sige, at vi støtter det.

Jeg er også lidt optaget af, hvad der ligger i punkt 2 om, hvornår pengene skal være til disposition for dagpengemodtagerne. Jeg mener, arbejdsministeren må have en mening om, hvornår de skal være til disposition. Man kan ikke bare overlade det til andre at fastsætte disse nærmere regler. Jeg vil spørge ministeren, om ikke ministeren allerede nu vil løfte sløret lidt, sådan at der ikke er nogen, der bliver utrygge, fordi udbetalingsreglerne bliver lavet så meget om, at folk ikke ved, hvornår pengene er til disposition. Det synes jeg er lidt vigtigt.

Ellers må jeg sige alt i alt, at det sikkert er et forslag, som SF vil støtte.

Jeg vil også spørge ministeren, hvad der er sket med hensyn til, at man kan uddanne sig på dagpenge. Så vidt jeg har forstået, var det med i udvalget i lovforslag nr. L 161. Det er ikke med i dette forslag. Jeg vil godt høre, om det er, fordi der er noget bedre på bedding – hvilket jeg da optimistisk gerne vil tro at der er – sådan at vi i hvert fald sikrer, at det, vi kunne være kommet igennem med under den tidligere regering, kan vi i det mindste og helst med noget mere komme igennem med under den nuværende arbejdsminister.

Poul Nødgaard (FP):

Det foreliggende lovforslag er en udmøntning af finanslovaftalen for 1993, som Fremskridtspartiet ikke var med i af den ganske enkle grund, at den tidligere konservative finansminister, hr. Henning Dyremose, meddelte os, at vi var uønskede, fordi han havde indgået en finanslovaftale mellem seks partier.

Nu ligger det sådan, at selv om vi ikke er med i aftalen, kan vi jo godt tage stilling til lovforslaget alligevel.

I den forbindelse kan jeg fremføre, at der rent umiddelbart ikke synes at være noget urimeligt i, at udbetaling af efterløn, dagpenge, overgangsydelser osv. kommer til at ske på den måde, at udbetalingen først er til rådighed for borgeren den sidste dag i måneden. Staten tjener nogle millioner kroner ved dette. Mere er der egentlig ikke i denne sag.

Men jeg går ud fra – og det var også det, fru Lilli Gyldenkilde var inde på – at man ved overgangen til et sådant ændret system naturligvis sørger for, at ingen kommer i klemme rent økonomisk set. Det må være helt afgørende.

De ændrede bestemmelser vedrørende kontingentrestancer har jeg heller ikke de store kommentarer til, måske snarere en lille ros. Når man ser, hvordan det fungerer nu ved en kontingentrestance, så er det nærmest det røde kort med det samme. Nu synes jeg at kunne læse, at nu får man ligesom i fodbold først et gult kort, der betyder, at man er i restance, og en uge efter kommer så det røde kort. Man har med andre ord en uge til at forbedre sig i. Hvis ikke det er rigtigt forstået, er jeg sikker på, at arbejdsministeren belærer mig om det.

Jeg vil gerne i udvalget høre lidt nærmere om de bestemmelser, der lægges op til vedrørende samadministration af arbejdsløsheds-kasser og faglige organisationer. Jeg læser lovforslaget sådan, at man nu vil have noget – nu siger jeg det måske lidt stærkt – ulovligt gjort lovligt.

Det virker jo meget rigtigt. Men jeg kan alligevel blive noget betænkelig, også selv om der føres to separate regnskaber for de to områder, hvilket jeg selvfølgelig anser som en given sag. Jeg vil allerede nu forberede arbejdsministeren på, at det er lige bestemt det problem, jeg her har omtalt, vi fra Fremskridtspartiets side vil gå lidt dybere ned i i Arbejdsmarkedsudvalget, eventuelt gennem en række spørgsmål til arbejdsministeren. Det er meget vigtigt, at sådan noget også juridisk bliver skruet 100 pct. korrekt sammen.

Der er en ting, der ikke har været omtalt her fra Folketingets talerstol, men som lovforslaget også indeholder. Det er, at medlemmer af EF-Parlamentet nu også kan søge ind i en arbejdsløshedskasse. Det er vel nærmest udtryk for, at vi – for at bruge et moderne udtryk – alle har sovet i timen, idet vi i sin tid stort set kun tæn-

[Poul Nødgaard]

te på, hvordan vi fik borgmestre og folketingsmedlemmer ind i a-kasser, og vel helt glemte, at der også var noget, der hed EF-Parlamentet. Det må vi så se at få rettet op på ved denne lejlighed.

I forbindelse med dette her rejste jeg i sin tid spørgsmålet over for den tidligere arbejdsminister: om der fandtes personer, der ligesom folketingsmedlemmer, borgmestre og nu EF-parlamentarikere fik vederlag, og som derfor heller ikke kunne blive medlem af en arbejdsløshedskasse. Jeg kunne f.eks. nævne de såkaldte arbejdende bestyrelsesformænd.

Jeg ved ikke, om det er noget, der kan undersøges. Men hvis vi skal lave loven rigtigt, kan vi lige så godt få den lavet helt rigtigt nu, så vi ikke om to eller fire måneder igen skal sige: Hov, der var en gruppe mere, vi glemte.

Dette var mine ord – få, men velmente. Vi går nu konstruktivt ind i udvalgsarbejdet om lovens tilblivelse.

Sonja Albrink (CD):

Da mit partis ordfører heller ikke i denne sag kan være til stede her i salen, skal jeg kort fremføre CD's synspunkter.

Hvad angår aftalen, der er indeholdt i finansloven for 1993, kan vi jo tilslutte os i CD. Vi kan også tilslutte os reglerne om restance ved betaling af medlemsbidrag til en a-kasse. Og vi kan selvfølgelig også tilslutte os den ligestilling, der bliver mellem Europa-Parlamentsmedlemmer og folketingsmedlemmer, derved at begge parter kan tilslutte sig en a-kasse.

Jeg skal tilsige en positiv og hurtig udvalgsbehandling.

Dorit Myltoft (RV):

Det Radikale Venstres ordfører i denne sag, hr. Jørgen Estrup, kan ikke være til stede. Derfor skal jeg meddele følgende synspunkter:

Lovforslaget kan i stort omfang opfattes som et opsamlingsheat, hvor vi får en række sager på plads, som har ventet på at blive ekspederet. Det gælder opfølgning af finanslovaftalen fra december om, at betalingsterminerne for dagpenge m.v. skal omlægges og statens likviditet herigennem forbedres. Det gælder lempelse af sanktionerne for medlemmer, som er kommet i restance til deres a-kasse, en lempelse, som ombudsmanden har anbefalet. Og det gælder hjemmel til samadministration mellem

a-kasser og den tilgrænsende faglige organisation, en hjemmel, som Rigsrevisionen har efterlyst.

Endelig er der forglemmelsen fra sidste forår, hvor folketingsmedlemmer og kommunalbestyrelsesmedlemmer fik tilkæmpet sig retten til at blive medlem af en a-kasse, men hvor Europa-Parlamentsmedlemmerne blev glemt i første omgang. Dem får vi så nu med her.

Det er fornuftige og ikke specielt kontroversielle forslag, som vi fra radikal side uden tøven kan støtte.

Glønborg (KRF):

Jeg er overbevist om, at både de, der har læst forslagene, og de, der har lyttet til de tidligere ordførere, er blevet klar over, hvad sagen drejer sig om. Det er vi faktisk også i Kristeligt Folkeparti. Vi synes, at det er en udmærket ting, at vi nu får disse, må jeg sige småting klarret.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil godt indlede med at sige tak for den, jeg havde nær sagt overvældende tilslutning. De største forbehold kom vel egentlig fra mit eget parti, som dog endte med at tilslutte sig forslaget.

Jeg vil sige til hr. Ole Vagn Christensen, at der er ikke noget ønske fra arbejdsministerens og Arbejdsministeriets side om, at man skal forvalte bemyndigelsesbestemmelserne på en sådan måde, at nogle føler sig kørt ud på et sidespor og ikke bliver hørt. Tværtimod er der megen opmærksomhed om, at netop regler af denne karakter skal hvile på en respekt hos de parter, som nu engang er interesseret i og har ansvaret for en hensigtsmæssig forvaltning af de regler, vi her i Folketinget måtte have lyst til at beslutte os for. Det gælder også dette forslag.

Fru Pernille Sams og hr. Helge Sander beklagede sig over, at besparelsen i forslaget var blevet en tredjedel mindre end i det forslag, min forgænger fremsatte umiddelbart før regeringsændringen, og det er fuldstændig rigtigt. Den er blevet lige så meget mindre som den indtægt, der kan være i en effektivisering af udbetalingsreglerne, og det hænger simpelt hen sammen med, at i modsætning til den tidligere regering vil vi gerne respektere arbejdsmarkedets parter forhold, også det forhold, at

[Arbejdsministeren]

der til meget store dele af arbejdsmarkedsaftalerne er knyttet 14-dages-udbetalingsregler, og vi synes faktisk ikke, at vi lovgivningsmæssigt kan sige: Når I er på dagpenge og I bliver arbejdsløse, så må I indrette jeres økonomi på en anden måde end den, man indretter sig på, når man er i beskæftigelse.

Det ville være et temmelig utidigt indgreb i den rytme, der nu engang er på arbejdsmarkedet, og jeg tror ikke, at der ville være ret mange – heller ikke herinde i Folketinget – der ville bryde sig om, at man pludselig sprang en måned over, fordi der var nogle andre, der havde besluttet sig for, at nu skulle lønudbetalingerne for os være anderledes. Sådan kan man anstændigvis heller ikke behandle folk på arbejdsmarkedet, der i desværre alt for mange og alt for lange perioder er ledige, og det er baggrunden for, at besparelsen er blevet mindre. Det er simpelt hen hensyntagen til de ledige, det er hensyntagen til de regler, der nu engang er på arbejdsmarkedet.

Både fru Pernille Sams og hr. Helge Sander var inde på den bestemmelse i lovforslaget, der handler om samadministration. Der vil jeg meget gerne understrege, at der er faktisk ikke belæg – som hr. Poul Nødgaard var inde på – for en almindelig mistænkeliggørelse af den administration, der sker af arbejdsløshedsforsikringsloven. Der er et udvidet og meget omfattende tilsyn med, at reglerne bliver overholdt. Der er i nyere tid kun ét forbund, som ikke har kunnet kende forskel på faglige midler og statens midler, nemlig Firma-Funktionærerne, hvad også Finansudvalget har øje for. Udvalget stiller i hvert fald en lang række spørgsmål til arbejdsministeren, og det synes jeg også er helt fint, for selvfølgelig skal uregelmæssigheder frem i lyset. Men jeg vil sige, at der er ingen som helst grund til almindelig mistænkeliggørelse af de faglige organisationers administration af dagpengereglerne. De ved mere end nogen andre, hvor vigtigt det er, at de holder faglige midler for sig i ét regnskab og dagpengekontoen for sig i et andet regnskab. Det, vi alene har været interesseret i i regeringen med de bestemmelser, der er i lovgivningen, er at få præciseret, hvad det er for et regelsæt, en sådan samadministration skal ske efter. En sådan præcisering er der ikke i den nuværende lovgivning, og det har vi så syntes var passende at få ind i lovgivningen. Det er ikke et udtryk

for almindelig mistænkeliggørelse eller for, at der nok sker et eller andet et eller andet sted, som ikke er i overensstemmelse med loven. Det har vi ikke nogen forestilling om, det har vi ikke nogen forventning om, men vi har et ønske om at få klarlagt en hjemmel til samadministration.

Det var til hr. Helge Sander, som på vanlig Venstremandsvis ikke lader nogen chance gå fra sig for at bidrage til en almindelig mistænkeliggørelse af de faglige organisationer. Den er der som sagt ikke noget belæg for.

Fru Lilli Gyldenkilde var også inde på månedsudbetalingerne. Det har jeg svaret på. Vi vil selvfølgelig – ligesom Arbejdsmarkedsudvalget – gerne have belyst restanceniveauet. Det er min forestilling, at det skal være rimelige restancestørrelser, og det skal selvfølgelig forvaltes på en rimelig facon, men på den anden side er det vel også meget rigtigt, at når man ikke lever op til sine forpligtelser, løber der nogle renter på, og der bliver noget mere administration, og derfor er der også rimelighed i nogle mindre restancestørrelser, men det er et spørgsmål, som selvfølgelig kan belyses mere i Arbejdsmarkedsudvalget.

Det er også rigtigt, som fru Lilli Gyldenkilde var inde på, at den bestemmelse, der var i min forgængers forslag om dagpengeregler i forhold til uddannelse og beskæftigelse, er taget ud, og det er, fordi vi har syntes, at det var mest naturligt at sætte det spørgsmål ind i en bredere orlovsreform om både uddannelse og andre ting. Niveauer og regler knyttet til orlov skal alene indrettes efter hensigtsmæssighedsgrunde. Hvis vi havde fået det ind her, skulle vi måske have taget det ud ved en reel orlovsreform. Mere ligger der faktisk ikke i det. Vi ønsker naturligvis, at man skal kunne uddanne sig, mens man er ledig, så man får noget konstruktivt ud af sin ledighedsperiode.

Hr. Poul Nødgaard og fru Lilli Gyldenkilde var inde på, hvornår man får pengene til disposition, og det svarede hr. Poul Nødgaard ganske korrekt på. Det er den sidste bankdag, og det er et finanslovanliggende, og effektiviseringen af udbetalingsreglerne bliver ekspederet med det her forslag.

Afslutningsvis vil jeg sige om den lapsus, som Folketingets partier havde et fælles ansvar for, da vi lavede nye regler for borgmestre og folketingsmedlemmer, nemlig at vi glemte EF-

[Arbejdsministeren]

Parlaments-medlemmerne, at de skal ikke være glemt for tid og evighed, de bør komme med i denne lovgivning, men jeg vil nu godt sige, at hvis vi skal bevæge os over til andre grupper, altså arbejdende bestyrelsesformænd, som hr. Poul Nødgaard var inde på, så kan vi komme langt omkring. Jeg tror faktisk, det er vigtigt, at vi fastholder, at det er borgerlige ombud, det er valgte tillidshverv, der kommer ind under de her regler. Jeg tror, man skal være meget varsom med at udvide reglerne til mange flere grupper, men hvis der er ønske om det, belyser vi også det under udvalgsarbejdet med svar fra Arbejdsministeriet.

Tak til CD, Det Radikale Venstre og Kristeligt Folkeparti for tilslutningen til forslaget, og jeg håber ligesom fru Sonja Albrink på en hurtig udvalgsbehandling. Det vil jeg i hvert fald gerne bidrage til.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 194:

Forslag til lov om ændring af lov om mægling i arbejdsstridigheder.

Af Lilli Gyldenkilde (SF) m.fl.
(Fremsat 23/2 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

SF foreslår to ændringer i mæglingsloven. For det første foreslås det at ophæve den såkaldte 35 pct.-regel, altså reglen om, at der skal et flertal på mindst 35 pct. af de stemmeberetti-

gede til at forkaste et mæglingsforslag, og for det andet foreslås det i SF's forslag, at man ophæver forligsmandens adgang til at sammenkæde flere mæglingsforslag, således at afstemningerne om disse går under ét.

Lad mig med det samme sige, at jeg vil afholde mig fra her i dag at tage stilling til de to forslag, og det vil jeg af den bestemte grund, at vi lige nu befinder os midt i en overenskomst-situation, og jeg ville finde det yderst uheldigt, hvis regeringen på et sådant tidspunkt udtalte sig om hensigtsmæssigheden af nogle regler, som måske står lige for at skulle anvendes. Det ville kunne anses som et forsøg på at få indflydelse på forligsmandens handlinger og beslutninger.

Derfor har jeg kun en enkelt yderligere bemærkning.

Mæglingsloven eller forligsmandsloven er udtryk for et af de mest grundfæstede principper i dansk kollektiv arbejdsret, nemlig at indgåelse af kollektive overenskomster er parternes ansvar og parternes opgave.

Samfundet har imidlertid efter parternes ønske stillet en forligsinstitution til parternes disposition med nogle spilleregler, som også er udtryk for parternes egne ønsker. Det betyder selvfølgelig ikke, at Folketinget ikke kan ændre loven, hvis der er flertal for det, men det betyder efter min mening, at initiativet til en lovgivning helst skal komme fra de parter, som først og fremmest er dem, der har glæde af loven.

Sammenfattende kan jeg altså meddele, at regeringen først på et senere tidspunkt vil tilkendegive vores holdning til SF's forslag og vores holdning til den nyorientering og den demokratisering, som måske i fremtiden skal ske på det her område. Jeg vil i hvert fald ikke afvise, at der skal ske en nyorientering og en demokratisering, men tidspunktet er mildest talt ikke særlig velvalgt.

Poul Erik Dyrlund (S):

I Socialdemokratiet kommer det nu ikke helt bag på os, at vi nu skal behandle et forslag fra SF til ændringer af forligsmandsloven. På lovforslagets fremsættelsestidspunkt var overenskomstforhandlingerne jo i fuld gang, ja, forligsmanden var endda inddraget i forhandlingerne og har været det lige siden fremsættelsesdagen. Overenskomstforhandlingerne har